

Boris Taufer

Malý měsíc

Vyprávění ze starého
wigwamu

NAHKOHE'S INDIAN'S COLLECTION

Malý měsíc

Vyprávění ze starého wigvamu

Boris Taufer

Věnováno:

V prvé řadě Jeníčkovi a Rupisovi Muminkovým, a dále všem mým milým příbuzným a přátelům a všeobecně všem dobrým lidem celého světa. No a také Marku Šnyto-
vi, bo mně furt otravoval, že chce to věnování mít.

Zvláštní poděkování bych chtěl věnovat:

Natašce Budačové a Helence Kotkové za pomoc s konečnými úpravami.

Drazí přátelé!

Vítejte na stránkách publikace, na kterých se seznámíte s osudy indiána, jehož jméno je *Malý měsíc*. *Malý měsíc* je sice fiktivní postava, ale jeho životní příběh je zasazen do reálné doby na přelomu 18. a 19. století. *Malý měsíc* je kronikářem svého kmene, a tudíž má bohatou zásobu historických informací, se kterými by Vás chtěl seznámit.

Cílem této publikace je pomoci mladým lidem, aby se seznámili se skutečným životem, kulturou a historií indiánů žijících v oblasti dnešního Ohia ve Spojených státech. Rámec tohoto příběhu jde však do hlubší historie, kdy se v Ohio a jeho okolí začali usazovat první Evropané. Krom toho, co zažil *Malý měsíc*, se také dovíte, jakými dějinnými úskalími museli Domorodí Američané projít, aby se jejich potomkové mohli dožít dnešních dnů.

Kéž se Vám naše vyprávění a procházka dávnou minulostí líbí a najdete v ní nejen jisté poučení, ale také zába-
vu. Přejeme Vám pěkný a snad i zajímavý čtenářský zážit-
tek. To přejeme nejen mladým, ale i těm dříve narozeným,
pokud by se rozhodli tuto knihu pročíst.

Váš tým *Naboke 's Indian 's Collection*

„Slyšte mí vnukové!“

Vnitřek starého wigvamu blikotavě ozařoval malý oheň. Okolo ohniště seděla parta indiánských chlapců, mezi kterými vynikala postava starce, zabaleného do omšelého pláště z medvědí kůže. V jedné ruce držel dlouhý kalumet a v druhé chřestidlo vyrobené z želvího krunýře. Dlouhé šedé vlasy mu volně splývaly až na ramena. Vyholenou část hlavy si nechal zarůst už před lety na znamení, že již dávno opustil stezku bojovníků. Do jeho vráscitého obličje byla vpečetěna známka přirozené moudrosti a letité zkušenosti mnoha prožitých zim. Z hluboce usazených tmavých očí, které jakoby netečně hleděly do plamenů ohně, slabě vyzařovala smutná nostalgie člověka, který toho hodně prožil, získal i ztratil.

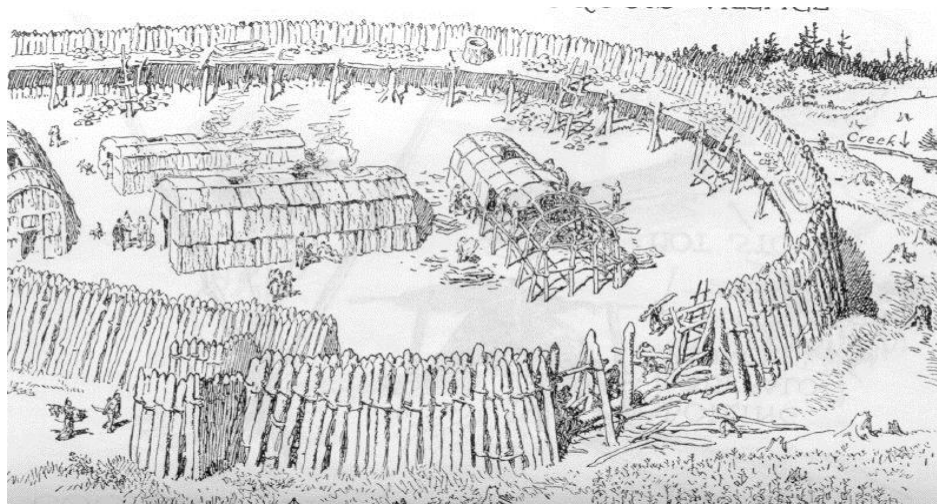
Byl *Měsíc padajícího listí*. Večerní tmu umocňovaly nízko plující těžké mraky, ze kterých padal na indiánskou rezervaci Grand Reserve na Sandusky studený podzimní déšť. Uvnitř wigvamu však bylo teploučko a útulno. Posvátné ticho přerušil hluboký hrdelní hlas starého muže: „Slyšte mí vnukové!“ promluvil a pomalu štěrkal chřestidlem. „Víte, že jsem *Strážce wampumů*. Jsem nositelem paměti uplynulých časů, a dokud mi to *Pán života* dovolí, budu opatrovat vše, co je našemu národu drahé. Budu opatrovat posvátný kalumet, staré wampumy a další důležité věci. To nejcennější co hlídám, jsou však vzpomínky.

Poslouchejte tedy dobře tato má slova. Nemám následovníka! Ti, kteří byli vyučováni, zemřeli. Budete to právě vy, kdo bude vzpomínky předávat dál. Plamen života našeho lidu pomalu pohasíná, ale stále tu bude někdo, kdo bude udržovat jeho jiskru. Tak bych si to přál. Budu vám během zimních večerů vyprávět mnoho příběhů z dávné minulosti, i to, co jsem sám zažil. Uslyšíte věci, které slouží k poučení i varování. Bude to vyprávění o dobrých i zlých lidech. O dobrých i špatných časech. Budu to vyprávět tak, aby to pochopili i vaši bílí kamarádi, kteří žijí v okolí naší rezervace. Možná, že někdo z nich ty všechny věci dá na papír, aby to zůstalo zanecháno na věky. Aby ta jiskra nikdy nevyhasla.

Poslouchejte tedy dobře mí mladí přátelé a mějte uši otevřené!“

Noc první – Dětství

Dnes vám budu děti vyprávět o věcech, které jsou spojené s mým dětstvím a některými zvyky indiánů žijících v okolí *Velkých jezer* a Ohia.

Sindathon¹ bývala indiánská vesnice ležící na říčce Brownstown Creek. Na východ od ní teče řeka Detroit, která spojuje jezera St. Clair a Erie v Michiganu. Za časů mých otců obklopovaly Sindathon husté lesy a ještě za mého života to bylo velmi malebné místo, i když v okolí už stálo docela hodně farem bílých osadníků. Sindathon bý-

¹ Brownstown

vala velice významná vesnice, jelikož v ní zasedal *Poradní oheň* svazu indiánských kmenů od *Velkých jezer*, z údolí Ohia a Indiany. Zde jsem prožil dětská léta i část dospěláckého života, ale mnoho času jsem strávil dole v Ohiu na Sundasky, Muskingumu a Sciotu. Jsem Wyandot (Hurón), potomek národa, jehož sláva a historie sahá až do pradávných dob.

A tak se jednoho dne roku 1767 stalo, že jsem se v Sindathon narodil já - Malý měsíc. Jsem Wyandot a po matce Večerní lani náležím do rodu, jehož ochráncem je Medvěd. Otec Klidná voda pocházel z rodu Želv a patřil mezi mladší poradce kmenové Rady. Měl jsem také starší i mladší sourozence, ale ten koho jsem měl nejvíce rád, a kdo byl mým velkým vzorem, byl můj nejstarší bratr Vycházející z mlhy. Také on se mohl hrdě hlásit mezi významné muže našeho kmene.

Mé dětství se nijak nelišilo od toho, jakým způsobem vyrůstaly jiné indiánské děti. Jako mimino mě uložili do nosítek ušitých z jelení kůže, která byla zepředu na šněrování a vzadu měla dřevěnou opěrku. Ochronou hlavy byla dřevěná obroučka a celý ten vak byl bohatě vyšit ursoními ostny. Taková nosítka nosily maminky na zádech při běžné denní činnosti, nebo je věšely na strom, kde s nimi jemně pohupoval lehký vánek, takže miminka takto lehce kolébána spala jako dudkové.

Sotva jsem povyrosl a naučil se chodit, pobíhal jsem po venku a užíval si dětství, jak by si to zasloužilo každé dítě na tomto světě. Společně s kamarády jsme zvědavě zkoumali svět, hráli si na lov a na válku a snažili se být

stejně odvážní jako slavní hrdinové našeho kmene. Holky, ty se zase věnovaly svým dívčím záležitostem. Hrály si s panenkami a tak. Pomáhaly mamkám s drobnou prací v domácnosti. Nosily třeba vodu od řeky nebo z lesa dříví na oheň. Jinak byly naše dětské hry v podstatě přípravou na reálný život dospělého člověka.

Praktické moudrosti jsme se učili od starších sourozenců, rodičů, strýčků, babiček a dědečků. Byli pro mne zdrojem cenných informací, které jsem si v životě často připomínal a snažil se je předávat mladším pokolením. A tak jsem se učil jména rostlin a stromů, jejichž tajemství během staletí dokázali indiáni odhalit. Stejně tak jsem na loukách a v lesích poznával stopy, stezky a zvyky zvěře. Seznámil jsem se s životem okřídlených tvorů, kteří denně brázdí nebeskou oblohu. Toto školení se mi v budoucnu hodilo, abych se dokázal postarat nejen o sebe, ale také o lidi, kteří to potřebovali.

Jako kluci jsme se učili různým řemeslům. Museli jsme umět vyrábět zbraně, nástroje, kánoe a další věci, k čemuž je zapotřebí určité míry zručnosti a šikovnosti. Víte, tenkrát jste nemohli přijít jen tak do obchodu a koupit si to, co jste zrovna potřebovali. Samozřejmě, některé věci se daly pořídit formou směnného obchodu a za kožesiny jsme od bílých obchodníků získali třeba měděné kotlíky, kovové nástroje, látky a zbraně.

I když byl život v divočině někdy těžký, byl zato dobrodružný a svobodný. Jako budoucí lovci jsme museli vědět, jak se postarat o skolenou zvěř, aby se její maso nezkažilo nebo jak zabezpečit kůže, aby se nezničily dříve, než je do-

neseme obchodníkům. Další zručnost si vyžadovalo klade-
ní bobřích pastí a hlavně bylo třeba vědět kam je umístit.
Bylo toho hodně, co člověk musel znát, aby ve volné příro-
dě přežil. Proto jsme se už jako chlapci učili lovit drobnou
zvěř. Také jsme mezi sebou často zápasili a věnovali se
sportovním hrám, aby naše těla byla odolná, svaly pružné
a dech vytrvalý. Dlouhé letní dny byly skutečným rájem.
Nekonečné hodiny jsme trávili v lesích, na loukách nebo u
řeky. Bylo to dobré období a byli jsme šťastni. Představ si,
anebo si vzpomeň na svá vlastní mladá léta, kdy jsi za
vlahých večerů ležel s kamarády na provoněném palouku
a debatoval o všem možném. Od různých malicherností až
po tak velké věci, jako je existence Stvořitele všehomíra, či
o smyslu života.

Po *Měsíci padajících listí* přišla zima a její dlouhé veče-
ry. To jsme pak sedávali zachumlaní do příkrývek a kože-
šin kolem ohně a naslouchali vyprávění lidí, jejichž vlasy
zbělaly následkem mnoha prožitých zim. Řeknu vám, že to
bylo pěkně tajuplné, zvláště když kolem stěn wigvamu
skučel severák, zatímco se třeba vyprávěl příběh o velké
potopě, během které se zachránil jako jediný velký prorok
Wisukateak. Naslouchali jsme vždycky s otevřenými ústy a
rozšířenýma očima, zatímco dospělí vážně pokyvovali hla-
vami. Za mrazivých a jasných nocí jsem rád sledoval oblo-
hu, která je zvláště v tomto období velmi zářivá a přemýš-
lel o všech těch věcech. Úchvatný je pohled na Mléčnou
dráhu – tu pradávnou *Stezku bojovníků*.

Mým oblíbeným hrdinou byl Šingebiss, jehož wigvam stál na vzdálenějším břehu Severního jezera. Řeknu vám jeden z příběhů, které se o něm tenkrát vyprávěly:

Jednou, když opět nastaly čtyři chladné zimní měsíce, připravil si Šingebiss čtyři obrovská dřevěná polena, která mu sloužila na otop. Na každý měsíc měl jedno. Šingebiss každé ráno vycházel podle svého zvyku na zamrzlé jezero, do kterého se skrz proraženou díru potopil a ulovil si velkou rybu. Pán severního větru jeho otužilost pozoroval jenom s velkou nevolí. Nelíbilo se mu, že ten mladý lovec tak pramálo dbá na jeho moc, a proto udeřil ještě s větší silou a poslal na zem haldy sněhu a mráz. Jenže Šingebiss se jen smál a dál, jak to měl rád, chodil každé ráno na ryby.

Severák zuřil a svým silným ledovým dechem unikl do indiánovy chaty, kde vše popraskalo následkem silného mrazu. Šingebiss však klidně seděl u ohně a jen tak prohodil: „Znám tě mocný větře! Můžeš foukat, jak se ti zlíbí, ale já neumrznu. Čím víc budeš vát, tím silnější já budu! Hej pro život! Hej pro štěstí! Kdo je jako Šingebiss?!“

Severák si zoufale sedl k ohni, ale Šingebiss si ho už nevšímal. Pořádně však prohrabal oheň až jiskry a plameny vzlétly vysoko ke kouřovodu. Na Severní vítr bylo ve wigvamu příliš horko, takže nakonec zklamaně odešel pryč, ven do temné noci.

My jsme ty příběhy milovali a já, když jsem pak hleděl k nebesům, chtěl jsem být stejně statečný jako onen hrdina Šingebiss.

Jak indiáni během let přicházeli do styku s bílými lidmi, měnili se i jejich po staletí zavedené zvyky. Nyní za-

vzpomínám na některé z nich. Tak třeba muži, válečníci, si úplně vyholovali přední část hlavy až po temeno. Vzadu, to podle toho, z jakého kmene pocházeli, si nechávali různé velikou skalpovou kadeř. Wyandoti si vzadu skalpovou kadeř zaplétali do copu a válečníci měli právo nosit chochol. Do něj vplétali ptačí pera, stříbrné ozdoby, korálky a další tretky. Ženy nosily vlasy dlouhé, někdy spletené do jednoho nebo dvou copů, které si zdobily korálky a stříbrem.

Ušní boltce měli muži naříznuté tak, aby do nich mohli všet mosazné a stříbrné náušnice. Pod jejich váhou se lalůčky protáhly do veliké délky. Ženy nosily náušnice normálně. Někdo si propichoval také nosní přepážku a skrz ni protáhnul mosazný kroužek nebo jinou ozdobu. Vousy si chlapi začali vytrhávat hned, jak jim začaly růst. Víte, my máme proti bílým lidem jednu výhodu, nám vousy naštěstí moc nerostou. Muži i ženy si tetovali těla a někdo to dělá dodnes. Dělalí si na kůži obrazce různých ornamentů, figur a zvířat, vždy však znaky svého totemu. Tetování se provádělo tak, že se kostěnou nebo kovovou jehlou udělaly do kůže požadované vpichy, které se pak potřeły sazemi. Tak to v kůži zůstane navěky.

Indiáni se kdysi oblékali jednoduše. Muž se spokojili s pláštěm nebo přikrývkou, jelenicovou nebo plátěnou košilí, bederní rouškou, jelenicovými legínami a mokašíny. Legíny jsou po stranách zdobeny korálky prošivaným pruhem nebo třásněmi. Mokašíny mají specifické zdobení. Někteří muži nosí klobouky, které získali od bílých obchodníků, ale většinou chodí prostovlasí. Ženy se oblékaly do jednoduchých jelenicových šatů, které si přes boky

přepásaly a na nohou měly legíny a mokasíny. Dnes všichni nosí látkové košile, sukně a tak.

Indiáni si ošetřují vlasy medvědí tukem, proto je mají zdravé a lesklé. Libují si rovněž v ozdobách. Nosí wampumové náhrdelníky, náušnice, korálkové a stříbrné ozdoby. Pláště prošíávají žlutými a černými stuhami, takže vypadají velmi hezky. Tyto věci získávají od bílých obchodníků, kteří přicházejí do indiánských vesnic a mění tyto věcičky za kůže.

Když jsou indiáni na cestách, nikdy moc nespěchají. Doma jsou v podstatě všude a opatřit si obživu v lese jim nedělá starosti. Ráno nezvednou tábor, dokud se společně nenajedí, což obvykle probíhá v srdečné atmosféře. Na cestu se vydají tak tři hodiny po rozbřesku a cestují bez přestávky celý den, až do západu slunce. V deštivém počasí si postaví chatu ze stromové kůry a pěkně si hoví v suchoučku. Tak to dělají v létě i v zimě. Vždycky vědí, který strom má nejlepší kůru. V severních oblastech, jako jsou Goschgosching a území Mingů, bývá v zimě hodně hluboký sníh, proto tam indiáni používají sněžnice. Na Muskingumu nebývá sněhu tolik, takže Delawarové neumí dělat sněžnice tak dobře jako třeba Mingové.

Na cestu se jako jídlo hodí drcená nebo pražená kukuřice, která se smíchá s javorovým cukrem. Během parných letních dnů je to velmi osvěžující a výživné. Když se to smíchá s vodou, je z toho stejně dobré a zdravé pití. Tato směs se dá vařit ve vodě, nebo se dá jíst za sucha. To jsou obvyklé cestovní zásoby, pomínu-li pemikan, který je v podstatě základem stravy indiánů na cestách nebo na

válečné stezce. Kukuřičný chléb je méně trvanlivý. Zvláště v létě se do tří nebo čtyř dnů zkazí. S masem si indiáni nedělali hlavu, protože si ho snadno nalovili v lese.

Jako plavidla na řekách a jezerech jsou nejlepší lehké korové kánoe, které unesou i poměrně těžký náklad. Vyrábějí se buď z jednoho kusu jilmové kůry, nebo několika kousků březové kůry, která se sešije lýkem a stmelí přírodním kličem či pryskyřicí. Konstrukce se dělá z pružných tyčí a latěk. Výhodou kánoí je jejich lehkost. Letí po vodní hladině jako blesk a snadno se přenášejí. Když uděláte do člunu díru, žádný problém, vezmete lýko nebo kůru určitého jilmu, rozdrtíte to a máte lepkavou hmotu, se kterou díru snadno zalepíte.

Někteří indiáni se vyznají v léčivých kořenech a bylinách. Tomuto umění se naučili od svých předků a pečlivě ho tají, a teprve ve stáří předají znalosti někomu ze svých potomků. Léčitelům indiáni za služby platí a někdy jsou ochotní pro své nemocné příbuzné a přátele obětovat veškerý majetek. V léčbě povrchových zranění a hadích uštknutí jsou indiáni velmi úspěšní. Speciální léčbu mají pro každý druh hadího jedu. Léčitelé se spoléhají nejen na bylinky a umění, ale velký význam přikládají především snům a vizím. Když se jim zjeví zvíře, není to náhoda, ale dar zvláštní moci, kterou dostávají od zvířecího ducha. Indiáni se zvířaty běžně rozmlouvají a nechají si od nich radit.

Medicinman někdy během svého obřadu fouká do tváře nemocného prášek z bylin a dělá přitom hrozné úšklebky, vyje a vůbec dělá takový hluk, který se rozléhá přes

celou vesnici. Někteří léčitelé užívají potní chýši, která je zbudována speciálně k tomuto účelu. Nemocný leží před chýši, zatímco šaman uvnitř pokračuje ve vytí a občas na nemocného vykoukne a děsně se šklebí. V potní chýši medicinman zjistí, zda je nemocný uhranutý nějakým uraženým duchem, kterému se bude muset předložit oběť. Vše, co léčitel řekne, se musí vykonat. Když se nemocný uzdraví, věří se, že se tak stalo díky šamanovi. Pokud se neuzdraví, povolá se jiný medicinman. Pro rodinné příslušníky to může být velmi nákladné. Chudé lidi mohou podpořit rodinní přátelé.

Potní chýše používají indiáni často, zvláště když jsou unavení nebo nastydlí. Chýše stojí na okraji vesnice a někteří indiáni do nich chodí i několikrát za týden. Když se pořádně vypotí, vylezou ven a zchladí se. Tak to opakují třikrát až čtyřikrát. Ženy mají vlastní, oddělené potní chýše.

Indiáni také jako léčbu používají pouštění žilou, na což používají ostrý křemen, připevněný k tyčce.

Muži byli nejen lovci a bojovníci, ale také řemeslníci, poněvadž stavěli wigvamy, ploty kolem polí, palisády a hlavně různé nástroje a zbraně. Indiáni, kteří přijali náboženství bílého muže a nechali se pokřtít, se zabývali zemědělstvím po způsobu bílých a lovili jen omezeně. Ačkoli se nám říká „lesní indiáni“, byli jsme před příchodem bílých velice dobří zemědělci. Říká se nám divoši, ale Evropané žasli, jak obrovská pole uměli indiáni obhospodařovat. Ještě nedávno byla na řece Auglaize nebo Muskingumu pole o výměře tisíce akrů. A navíc, běloši se od nás naučili

pěstovat nejen kukuřici a tabák, ale jejich politikové od indiánů převzali některé principy demokratické vlády. Naučili se to hlavně od Irokézů, a dokonce to dali do některých svých zákonů².

Ale lov, to bylo to pravé, co dokázalo potěšit naše dobrodružné srdce. Hlavní lovecká sezóna začínala na podzim, protože v té době je zvěř nejtučnější a kožešiny dobré. V září a říjnu odcházely do lesů celé rodiny. Lesní bizony jsme moc nelovili, neboť byli příliš těžcí. Jak kůže, tak i maso. My totiž svůj úlovek odnášeli do tábora většinou na vlastním hřbetu. Vysoká zvěř a zvláště jeleni jsou pro lov ideální. Úlovek si klidně přehodíte přes záda a můžete rázovat domů, i když se vám i tento náklad mnohdy pronese. Vždyť jste na hřbetě vláčeli třeba i šedesát kilo. Jelení maso je dobré a výživné. Kůže jelenů je velmi jemná a vhodná pro šití oblečení a mokasínů.

Přes zimu jsme spíše lovili kožešinovou zvěř, jako byli mývalové, lišky atd. V zimě se rovněž dobře lovili medvědi. Skrývali se ve svých doupatech, v dutinách stromů a v jeskyních. Zpočátku jsou huňáči pěkně tuční a jsou zdrojem dobrého masa, sádla a kůže. Když se vrátím ještě k jelenům, tak jejich kůže mění barvu dvakrát do roka. Z kraje léta je načervenalá a obchodníci za ni dobře platí. Na podzim zešediví jako kůra buků a velmi zhoustne. Naše oblíbená loviště byla v Ohio v povodí řeky Maumee.

Krom výchovy mých dětí, byl lov to nejlepší, co jsem kdy poznal. Miloval jsem dlouhé procházky tichým podzimmím pralesem, jenž má svůj specifický barevný nádech

² Americká ústava

a vůni z napadaného listí. Posvátné ticho, ranní mlha a klid v srdci. Žel to jsou už jenom vzpomínky a zašlé časy. Naše nekonečné hvězdy nyní mizí pod sekerami dřevorubců, za kterými postupují farmáři. Zvěř je téměř vybita a nám v této rezervaci nezbylo nic než smutné vzpomínky.

*„Kde je luk a pevná ruka?
Jelen a laně hbitá?
Bystré oko a tětíva luku drnčivá?
Co zbylo?
Snad jen bol, žal a vzpomínka, co ulétá.“*

Nutno říci, že i my indiáni jsme se na vyhubení zvěře dost podíleli. Kvůli zboží bílých lidí jsme lovili jen pro kůži a maso jsme nechali ladem. Vlci byli šťastní a po nocích jste mohli slyšet jejich tklivé písně blahobytu. Rád bych ještě někdy ve svém chřípí cítil vzduch podzimního lesa a mezi stromy pozoroval statného jelena.

Nu ale v tuto chvíli již dost o nenávratné minulosti. Rozhodl jsem se, že vám každý večer na závěr našeho vyučování, budu vyprávět příběhy z Velké legendy Wyandotů o tom, kterak byl stvořen Želví ostrov a vše, co je na něm. A toto je příběh první:

Jak se bílý muž stal Wyandotem

Je tomu už mnoho let, kdy na západním území Hurónie³ žil vážený starý muž. Jeho vlasy už dávno nebyly černé, jelikož je vybělil mráz mnoha prožitých zim. Jeho wigvam stál mezi stromy rostoucími u bystré řeky protékající krásným prostředím. Z okolních kopců byla v dálce vidět jasně modrá hladina jezera Ontario. Byl to šťastný kraj. Mnoho bílých lidí po této zemi toužilo, ale nikdo za ni nechtěl zaplatit řádnou cenu. Našel se však člověk, přítel indiánů, který věděl, co se sluší.

Ten muž pak často navštěvoval wigvam starého Wyandota a naslouchal jeho vyprávění. Ten běloch chtěl také poznat všechny kmenové slavnosti, které jsou ovšem cizincům zapovězeny. Wyandoti mu ale řekli, že by se nejdříve musel stát jedním z nich, a také by se měl naučit jejich řeči. On řekl, že je to v pořádku a všechno učiní tak, jak to má být.

Wyandoti tudíž uspořádali velkou hostinu, na kterou přišli indiáni z širého okolí, aby mohli osobně přivítat jejich nového příbuzného. Bylo tam hodně výborného jídla, poněvadž indiáni dobré jídlo milují. Pokrmy z kukuřice byly připraveny na mnoho způsobů. Byl tam chléb, placky, koláče a spousta různého masa. Wyandoti jedli a bílý muž jedl s nimi. Většina bílých lidí si myslí, že indiáni jsou nemluvní zamračení divoši. Měli by však vidět takovou hostinu, při které se indiáni srdečně baví a na mastných tvářích jim září spokojený úsměv. Nejdříve se najedli muži, a pak ženy. Na konci hostiny všichni jedním hlasem zvolali: „Quah! Quah!

³ Země Wyandotů

Quah!“ To je způsob, jakým chtějí vyjádřit, že si přejí, aby se bílý muž stal jejich bratrem.

U Wyandotů je paní domu žena, proto musí náčelník oslovit nejdříve právě ji: „Vezmeš pod svou střechu tohoto muže? Přijmeš ho za člena své rodiny?“ Žena vzala muže za ruku a odpověděla: „Bude žít u mého ohně. Stane se členem mé rodiny a jeho totemem bude Jelen. Nyní je jedním z nás. Bude náčelníkem a bude nás učit. Bude se jmenovat Poloviční král.“ Na to za ním přicházeli jednotliví Wyandoti, vítali jej a dávali mu dárky. Říkali mu „bratře“ a dávali mu wampумы a mnohé jiné věci. Pak byl obřad ukončen.